

SU ŽALGIRIU – UŽ LIETUVĄ!

ŽALGIRIS

Žmogui padėti galima tiek, kiek jį mylime

Baigiantis metams, knygynuose pasirodė Lietuvos policijos kapeliono, kunigo Algirdo Toliato knyga „Žmogaus ir Dievo metai“. Neprasta savo atsiradimo istorija. Knygoje sudėti metų pamokslai, pasakyti per sekmadienines Mišias policijos bendruomenei Šv. Ignoto bažnyčioje. Pasiklausyti A. Toliato mišių ateina vis daugiau paprastų žmonių, jaunimo. Pilna bažnyčia susirenka sekmadieniais. Būtent pamokslų klausytojams kilo mintis paskleisti pamokslus po Lietuvą.

R Dalia BYČIENĖ
„Respublikos“ žurnalistė

- „Žmogaus ir Dievo metai“ savotiškai susišaukia su pasaulyje bestseleriu tapusia kanadiečio rašytojo Viljamo Polo Jango (Wm. Poul Young) knyga „Trobėlė“. Piktadarių nužudytos mažametės tėvas po kelerių blaškymosi metų ramybę atranda susitikęs su Dievu griūvančioje trobėlėje, primenančioje jo vaikystės namelį. Daugelis skaitytojų ją suprato pažodžiui: Dievas net nuo skaudžiausių išgyvenimų neapsaugo todėl, kad myli žmones. Kiek čia yra tiesos? - klausėme kunigo Algirdo TOLIATO.

- Visada įsivaizduojame, kad Dievo globa - vos ne kaip marionėčių teatre. Dievulis valdo mus, tam po prie pirštų prištas virvutes. Iš tikrųjų yra kitaip. Kiekvienas gimstame iš savo tėvų kūno, kraujo, sielos, meilės. Duodami gyvybę, tėvai perduoda savo dorybes, ydas, genus - tai daro įtaką visam gyvenimui, bet tėvai negali apsaugoti, tarkime, nuo eismo nelaimių kelyje, pasukti vairo, automobiliui nešant į nebūtį, sumažinti greičio praradus atsargumą. Lygiai taip ir Dievas. Dievas negali kiekvieno vedžioti už rankos. Žmogus yra laisvas, trapus, jam visko gali nutikti. Nėra taip, kad Dievas nubaudė ir dėl to kas nors blogo atsitiko. Niekas neįvyksta be priežasties. Jeigu mes nesisaugosime, pakenksime ne tik sau, pakenksime ir kitiems. Ar žalą patirs tik kaltasis? Ne, visi patirsime, kuriuos tai paliečia. Jeigu tu sudaužei puoduką, ar puodukas kaltas? Jeigu važiavai išgėręs, nesuvaldei automobilio, pats susižeidei, kažkas per tavo žuvo, buvo suluošintas. Kas čia kaltas? Kaltinti Dievą, kad neapsaugojo, būtų neteisingas ir primityvus supratimas. Yra daug dalykų, kurių pasekmių nenumatome, nes trūksta minčių ir darbų harmonijos. Dievas yra harmonijos šaltinis. Harmonija yra, kai tavo mintys, žodžiai ir darbai sutampa, o kai šitie trys dalykai nesutampa, yra disharmonija. Disharmonija veda į baimę, depresiją, šizofreniją, galiausiai - į nusikaltimus. Lygiai tas pats kalbant apie rojų ir pragarą. Įsivaizduokime tai truputėlį kitaip. Pragaras yra neapykanta, puikybė, arogancija, melas, išdavystė, padauginti iš begalybės. O rojus? Rojus tai - susikalbėjimas, kai tu dirbi žmogui, kai jį maitai, kai esi santaikoje su savimi ir

Kazimiero Linkevičiaus nuotr.

su pasauliu. Primityvu galvoti, kad rojus ar pragaras mūsų laukia po mirties. Rojus prasideda dabar arba niekad. Jis yra mūsų širdy. Kiekvienas esame Dievo talpyklos - kas 20 ml, kas 10, kas 50, kas 3, kas 100, 1000... Iki begalybės. Jeigu mūsų širdy yra vietos, gyvename Dievu jau dabar, jeigu nėra, galime ugdytis. Tas dalykas yra paslankus. Kiek mes sugebame praplėsti savo širdį, tiek ir esame rojuje.

- **Esate Lietuvos policijos kapelionas, jums tenka daug bendrauti su policija, jos vadovybe. Kaip stiprinate juos sunkiame jų darbe? Prisimenu, jūsų nuomonės yra tekę klausyti po pareigūno savizudybės...**

- Tie dalykai yra užkrečiami. Lietuva tuo garsėja. Savizudybinių buvo visais laikais ir yra, bet bendruomenė gali labai daug prisidėti, pastebėti ir daug ką pakeisti. Apsisprendimas retai būna priimamas netikėtai, staiga. Labai dažnai žmogus ilgai dvejoja, abejoja, laukia pagalbos, siunčia ženklus. Dabar policija turi psichologus ir moko visus savo darbuotojus, kaip padėti kitiems. Policijoje daug daroma ir stengiamasi dėl savo bendruomenės. Sužiūrėti visą laiką nebuvo ir nėra lengva, kai tokios didžiulės

įtampos, toks didelis tempas. Slegia rūpesčiai, savi ir svetimi, o kiek pareigūnai sugeria neigiamų emocijų, bendraudami su nusikalstamu pasauliu. Jeigu klausiate, ką man policija reiškia, galiu atsakyti: policija man yra mano šeima. Aš tikrai rūpinuosi jais, verkiu su jais, džiaugiuosi kartu. Man tai yra labai svarbu. Prieš Kalėdas važinėju po apskritis, bendrauju, o dabar tuo pat metu ir knygą pristatau. Nes ta knyga atsirado tik dėl jų.

- **Kaip Bažnyčios ir jūsų, kapeliono, vaidmenį vertina pareigūnai?**

- Negaliu liūsti žmonėms į širdį ir į jų galvas, bet galiu pasakyti, kad jaučiuosi jų priimtas. Tai gal taip ir yra. Aš juos myliu ir jaučiu, kad jie myli mane. Kartais girdžiu: jūs čia esate, kad mokytumėte pareigūnus, ugdytumėte juos. Prisipažinsiu, aš iš jų labai daug ko išmokstu. Mes vieni kitus palaikome ir stengiamės, kad bendromis pastangomis kuo labiau Dievo ir žmogaus paveiksle išryškėtų gerumas, išmintis, sąmoningumas. Per diskusijas, per ieškojimus, per sprendimus. Jei paklaustumėte, ar policininkai yra labai religingi, atsakytų, kad ne, jie nėra labai religingi. Yra praktikuojančių tikėjimą, bet

didelė dalis - ne. Policijos darbas iš esmės yra darbas iš idėjos, ypač vyresnių, kurie į policiją atėjo iš idėjos. Aišku, patenka visokių, kaip ir tarp kunigų, mokytojų. Pažinojau kalnuose žuvusį kriminalistą, alpinistą Artūrą Bazį. Jis gal nebuvo tas, kuris vaikšto kiekvieną sekmadienį į bažnyčią, bet savo laikysena, vidumi, kaip jis sprendavo problemas, buvo panašus į gerąjį samarietį. Biblijoje rašoma, kad gerasis samarietis, eidamas į bažnyčią, sustojo prie sumušto žmogaus. Gal ir nebuvo labai praktikuojantis, nes jeigu būtų toks, būtų nuskubėjęs į Jeruzalės šventyklą kartu su kitais, bet jo širdis buvo didelė ir sugebėjo tam žmogui padėti atrasti kelius. Su policija, man atrodo, yra lygiai taip pat, ten daug žmonių idėjinių. Vėliau teko iš arčiau susipažinti su žuvusio kriminalisto kolegomis, dažnai bėda suveda, kiek jie turi žmogiškųjų vertybių, išminties, idėjos, dvasingumo iš didžiosios raidės. Galbūt jie ne visi labai religingi, bet dauguma - dvasingi. Religingumas yra priemonė, o kiekviena priemonė, kurią naudojame teisingai ir tinkamai, yra pagalba. Tarkime, automobilis yra priemonė, padedanti greičiau pasiekti tikslą. Bet jeigu vairuoja neatsargiai, jis tampa žūties priemone ir gali kainuoti gyvenimą. Lygiai tas pats su religija. Jeigu praktikavimas padeda būti žmogiškesniam, jautresniam, sugebančiam atleisti, išgirsti, labai gerai, bet jeigu praktikavimas tau nepadeda arba jeigu sakai viena, o gyvenai kitaip, mažai naudos iš to.

- **Policija yra specialų statusą turinti sąmoninga bendruomenės grupė, kasdien susidurianti su priešingoje barikadų pusėje stovinčia bendruomenės dalimi - silpnavaliais, pažeidėjais, linkusiais nusikalsti, nusikaltusiais... Ar sunku rasti kelį prie jų?**

▶ **Visada įsivaizduojame, kad Dievo globa - vos ne kaip marionėčių teatre. Dievas negali kiekvieno vedžioti už rankos**

- Iš tikrųjų tai didelė žaizda ir lengviausias būdas tokius žmones pasmerkti. Ar mes tikrai randame kelį į jų širdis, ar stengiamės sumažinti atskirtį? Mūsų valdininkai apie juos sako: patys kalti, girtuokliauja, nenori gyventi kitaip. Duoti pašalpą nereiškia mažinti atskirtį. Į bažnyčią tie žmonės neateina, o Bažnyčia dažnai neturi jėgų ir vidinių resursų nueiti iki jų. Kita vertus, nelygu kaip mes suprantame Bažnyčią. Plačiau prasme Bažnyčia yra „aš ir jūs“ - visi žmonės: savivalda, policija, biblioteka, mo-

kykla, kaimynai. Tai puiku - pradėkime. Sutinku, tai nepasidarys savaime, tai didelis darbas, bet jeigu mes nuvažiuojame pas tokius žmones tik pasveikinti jų su Kalėdomis ar nuvežame pašalpą, naivu tikėtis, kad kas nors pasikeis. Ta problema per vieną dieną neatsirado ir neišsprendė per vieną dieną. Junkimės. Užtuot kaltinę vieni kitus, sėstume prie bendro stalo ir tartumės, ką galima padaryti dėl konkrečios šeimos. Koks bus veiksmų planas, kaip mes padėsime jiems atsistoti.

- **Visais laikais, o ypač mūsų, labai sunku suprasti, kada žmogui iš tiesų yra nepakeliamai sunku, o kada jis tik vaidina vargšą. Kada ne nuodėmė prašančiam išmaldos pasakyti: „Eik dirbti ir turėsi“?**

- Kalbant apie elgetavimą, kada padėti, o kada ne, reikia žinoti, kad kiekvienas atvejis yra skirtingas. Kartais žmogui reikia pirminės pagalbos čia ir dabar. Jeigu pradėsime filosofuoti, o žmogui labai blogai, galime jį prarasti. Yra kitas kraštutinumas. Jei bandysime padėti tik pašalpa, žmonės dar labiau atitols, problema ne tik neišsprendžiama, ji tik gilėja. Žiūrėk, jau ir jų vaikai sako gyvenimą iš pašalpos užaugę. Kada ne nuodėmė prašantį pasiūsti dirbti? Tada, kai pasakytum tai su tiek meilės, tarsi jis būtų tavo sūnus arba tavo duktė. Jei to nejauti, tada geriau patylėk, praidamas nekomentuok, neburbuluok.

- **Atitinkamomis progomis pamoksluose minite keliautojus. Su širdgėla - tremtinius į Sibirą, su gerais linkėjimais - naršančius pasaulį pažinimo. Ar keliautojais galėtume vadinti ir mūsų kartos dalį, kuri palieka gimtinę savo noru?**

- Įvairiausių tų priežasčių. Manau, iš gero gyvenimo niekas nebėga. Šiais laikais kalbama, kad reikia gyventi „čia ir dabar“ ir išleisti daugiau, negu uždirbi. Visi nori turėti visko, o uždirbti „čia ir dabar“ nėra galimybių. Žmonės tai mato, tai rodoma, reklamuojama ir žmogus klausia: o kodėl aš negalėčiau to turėti? Kita vertus, jeigu žmogus gerai jaustųsi, jis neišvažiuotų. Dar vienas dalykas yra mada. Populiaru kalbėti, kad jie tikrai čia negyvensi, išvažiuos, ir žmonės po truputėlį pradeda svajoti. Gerai ten, kur mūsų nėra. Per daug mes susikuriame, kad „ten“ mūsų laukia labai patogus gyvenimas... Svajonės ne visos tampa tikrove. Aišku, yra ir sėkmės istorijų, bet yra ir tokių, apie kurias nutylima. Kiek yra žmonių apgautų, parduotų. Turi būti labai atsargus ir budrus. Ką galėtume padaryti? Nieko per daug, tik kurti tokią Lietuvą, kurioje norėtumėte gyventi. Ir mes tą galime. Lietuva yra labai gražus kraštas. Aš penkerius metus gyvenau ir mokiausi Prancūzijoje, trejus - Italijoje. Net minties neturėjau ten pasilikti. Man Lietuvoje yra labai gerai, man gera ir kely, kai saulė šviečia, man žmonės geri.

Ar tikrai niekas nepabrango įvedus eurą?

Apie tai prie ŽALGIRIO NACIONALINIO PASIPRIEŠINIMO JUDEJIMO apskritoj stalo diskutavo pirmosios Vyriausybės prekybos ministras Albertas SINEVIČIUS, finansų analitikė, buvusi europarlamentarė, socialinių mokslų daktarė Margarita STARKEVIČIŪTĖ, socialinių mokslų daktarė Jolanta SOLNYŠKINIENĖ, Nepriklausomybės Atkūrimo Akto signataras Rolandas PAULASKAS. Diskusiją vedė žalgirietis Gediminas JAKAVONIS.

G.JAKAVONIS: Prieš įvedant eurą Seime apsilankė Lietuvos banko vadovas Vitas Vasiliauskas, tuometis finansų ministras Rimantas Šadžius ir Lietuvos komercinių bankų asociacijos pirmininkas Stasys Kroapas. Jie aiškino, kad kainos nekils. Vieno svečio retorika buvo maždaug tokia: „Įvedus sąjunginę valiutą mūsų gyvenimas pagerės kaip ir kitose valstybėse.“ Įdomias tas, kad jį beveik tokia pati buvo pasakyta 1940-aisiais, kai buvo nuo lito perinama prie rublio. Pagerėjo dabar gyvenimas ar pablogėjo?

A.SINEVIČIUS: Vienareikšmiškai kainos paaugo. Bet statistikai dabar kitaip jas skaičiuoja. Paima tūkstantį prekių, suskaičiuoja, kiek kainavo prieš, kiek kainuoja po, ap-

► **Reikia nustoti ieškoti kaltų kosmose, niekas kitas Lietuvos problemų neišspręs, tik mes**

Margarita STARKEVIČIŪTĖ
Finansų analitikė, buvusi europarlamentarė, socialinių mokslų daktarė

skaičiuoja vidurkį ir išeina, kad apie 40 proc. prekių kainos pakilo, 50 proc. pigo. Nors aš mašiną, televizorių perku kas treji ar kas dešimt metų, o pinigų ir sviestą - beveik kasdien. Tad kasdienės prekės ir paslaugos gerokai pabrango.

Beje, kai įsivedėme litą ir susiejome jį su euru, daug praradome. Kitos valstybės nesuėjo savo valiutos su euru. Pvz., lenkai krizės smūgį pakėlė kur kas lengviau, nes turėjo galimybę devalvuoti savo pinigus, padidinti eksportą. O mūsų valdžia džiaugiasi kaip geležėlė suradusi - štai įsivedėme eurą ir važiuojame per Europą, niekur pinigų keisti nereikia. Lyg važinėčiau kas dieną. Tai koks čia sunkumas tuos pinigus pasikeisti?

Aišku, buvo kažkokios sutartys su prekybininkais. Panašiai kaip policininkas sudarytų sutartį su banditėliais, kad mes neplėšime, o jūs manęs negaudykite. Juokinga.

G.JAKAVONIS: Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?

M.STARKEVIČIŪTĖ: Kadangi anksčiau pasirinkome valiutų valdybą, tai ar mums euras, ar litas, tas santykius labai nesikeitė. Eurą galėjomės įsivesti, kada norėjome, dėl savarankiškos pinigų politikos. Lietuvos ekonomika labai maža. Mes negalime lygintis su švedais ir suomiais, didžiulėmis ekonomikomis. Mums atlaikyti visų spekuliantų spaudimą būtų sunku. Jeigu mūsų politika būtų buvusi tokia kaip len-

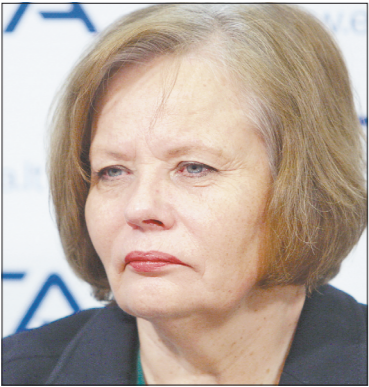
kų, būtų labai sunku atlaikyti. Valiutos kursas tada šokinėtų, eksportui ir importui būtų labai blogai.

Dėl kainų kilimo. Viduje kainos neišaugo. Manau, kad toks įspūdis susidarė dėl to, kad pagrindinių produktų kainos tikrai smarkiai išaugo, bet žmonės nereguliuoja. Kad toks dalykas bus, buvo tikėtasi. Dėl to buvo patvirtintos didelės valstybės finansuojamos programos, institucijos turėjo žiūrėti, kad kainos neaugtų, o kurie tai daro, bausti. Ir turėjo tam įgaliojimus.

Aš norėčiau, kad būtų paskelbtas tas sąrašas institucijų, kurios gavo dešimtis milijonų už tai, jog prižiūrėti, kad kainos nekiltų. Jos turbūt dar dabar dalijasi tuos pinigus. Aš tas sumas įsivaizduoju, mažiau sąrašus. Paklauskite tų atsakingų darbuotojų, ką jie darė už tuos milijonus. Milijonus...

A.SINEVIČIUS: Įsisavino. **M.STARKEVIČIŪTĖ:** Ką jie padarė už tuos milijonus? Kodėl tos kainos išaugo?

Ir trečias dalykas, jei kainos taip auga, tai rodo, kad nėra konkurencijos. O Konkurencijos taryba turėjo žiūrėti.

G.JAKAVONIS: Atkreipiau dėmesį dirbdamas Europos Tarybos Parlamentinėje Asamblėjoje, kad prieš 8 metus valgykloje Strasbūre galėjai normaliai papietauti už 10-12 eurų. Dabar lygiai tokie pat pietūs kainuoja 18-20 eurų. Jeigu Europoje smarkiai kyla maisto kainos, tai kils ir pas mus?

J.SOLNYŠKINIENĖ: Taip, nes mes gyvename euro zonoje. „Eurostat“ naujaisi duomenys akivaizdžiai rodo, kad pagal kainų kilimą Lietuva vežasi išsivysčiusias Europos Sąjungos šalis. Ir tai sustabdyti, kai yra atviros sienos, gana sunku. Laisvai juda kapitalas, laisvai juda žmonės. Priežiūros ar kontrolės būdu sustabdyti šitą procesą šalyje, kuri yra vienos euro zonos erdvėje, galima bandyti, bet praktiškai to padaryti neįmanoma.

Problema turbūt yra ne kainų kilimas ir tas klausimas nebūtų toks aštrus, jeigu nebūtų labai mažos realiosios gyventojų pajamos. Bet įdomu yra tai, kad tos realiosios gyventojų pajamos vidutiniškai nėra labai žemos, bet pajamų lygis skirtinguose visuomenės sluokšniuose yra labai skirtingas.

Aš radau tokius statistinius duomenis: tarkim, Lietuvoje šiuo metu dirba maždaug 1,3 mln. žmonių, iš jų 11 proc. gauna daugiau kaip 900 eurų, apie 40 proc. - 445-900 eurų, dar apie 30 proc. - 380-445 eurų ir beveik 20 proc. gauna minimumą. Mums atlaikyti visų spekuliantų spaudimą būtų sunku. Jeigu mūsų politika būtų buvusi tokia kaip len-

Beje, yra labai įdomus indeksas žmonių perkamajai galiai įvertinti. Jis vadinamas „Big Mac“ (arba Mėsainio - *red. past.*) indeksu. Pvz., „bigmakas“ Jungtinėse Amerikos Valstijose kainuoja 5,04 JAV dolerio, Lietuvoje - 4,21 dolerio, Danijoje - 4,44 dolerio, Kanadoje - 4,6 dolerio. Tos šalys, be jokios abejonės, yra kur kas labiau išsivysčiusios. Tai kaip čia yra, kad tas „bigmakas“, kuris atspindi ir perkamąją gyventojų galią, brangus? Būtent ta kaina rodo, kad šešelyje cirkuliuoja dideli pinigai, ir dalis visuomenės tų pinigų turi. Juk kainos, kad ir kiek mes bandysime jas pažaboti, vis tiek augs, jeigu yra paklausa. Kas tą paklausą gali auginti? Be abejo, tai šešėlinė ekonomika, kuri yra oficialiai vertinama 25-30 proc. visų lėšų. Tai yra ir į apskaitą neįtrauktos įvairios socialinio draudimo išmokos, be abejo, ir emigrantų pajamos. Tai yra 3,2 proc. BVP.

Tad, viena vertus, kainos galbūt auga dėl to, kad esame euro zonoje, antra vertus, kainoms augti padeda ir šešėlis.

R.PAULASKAS: Noriu konstatuoti keletą faktų, kai svirstoma, brangsta kas ar nebrangsta. Tarp kitko, labiausiai pabrango dalykai, kurie kainavo vieną, du, tris litus. Už prekę, kuri kainavo vieną litą, dabar ima vieną eurą. Visi su tuo susiduria. Anksčiau palikti litų buvo solidūs arbatpinigiai, o dabar palikti trisdešimt centų kažkaip nepadoru. Ir pats kartais save pagauini, palieki tuos centus, bet, kai prisimeni, kiek tai litais kainuoja, galvoji „ohoho“.

Kai mes šnekame apie pinigus, apie pabrangimą, apie lito atsikakymą, kažkodėl tie patys žmonės, kurie mus tikino, kad niekas nepabrangs, kurie tikina, kaip gerai, kad eurą įsivedėme, ir taip toliau, nešneka apie kitus dalykus. Mes esame euro zonoje. Europos centrinis bankas kas mėnesį emituoja 80 milijardų eurų. Kas mėnesį. O kiek per metus? Kone trilijoną eurų. Vienoje pusėje yra prekių masė, o kitoje - pinigų masė. Jeigu pinigų masė padidėja visiškai nepamatuotai, grynai voluntaristiniu sprendimu, iš oro pagaminame trilijoną papildomai, tai daro įtaką kainų lygiui ar ne?

Gruodžio mėnesį bus įsimintinas įvykis, apie kurį Lietuvoje apskritai niekas nešneka. Prieš penkeltą metų, 2011-aisiais, pasaulio rezervinių valiutų emituotojai sudarė vadinamąjį *svopinį* susitarimą, kad jie emituos svarus sterlingų, dolerių, eurus, jenas, Kanados dolerius ir Šveicarijos frankus. Sutartinai, kad nuslėptų infliacinius procesus. Kad neleistų spekuliuoti valiutų rinkose, nustatė tam tikrus koridorius tarp valiutų ir patyliukais penkėtų metų tai veikė.

Iš esmės pasaulyje jau dabar yra viena valiuta. Tik skirtingai vadinama. Kur jūs girđjote, kad apie tai šnekėtų ekonomistai, finansininkai? O tai daro milžinišką poveikį pinigams, kainų lygiui ir taip toliau. Reikia stebėtis, kodėl dar taip mažai viskas brangsta. Atsakymas kol kas mums yra aiškus. Didžioji dalis šitų emituotų pinigų lieka vadinamosiose finansų rinkose ir su buitine rinka kol kas nesulieja. Bet kai susilies, infliacija bus žvėriška.

Toliau minusinės palūkanos. Mes džiaugiamės, kad skolinamės pigiai, mums dar primoka už tai, kad Vyriausybė platina tuos... Taip,

bet juk tai rodo milžiniškas problemas, taip pat ir finansų rinkos. Tos minusinės palūkanos rodo ligą, labai skaudžią ligą. Skolos. Per Baraką Obamą (Barack Obama) valdymo laikotarpį Jungtinių Valstijų skola nuo 10 trilijonų pasiekė 20 trilijonų dolerių. Šitie pinigai juk atėjo į pasaulio rinkas. Jie irgi daro įtaką kainoms. Gerai, kad kol kas didžioji jų dalis sukasi finansų, akcijų rinkose ir taip toliau. Ir ten yra žvėriška infliacija, bet ji kol kas mažai turi įtakos buitinei rinkai.

Paradoksas, ko nesupranta daugelis, kai Albertas sako, tų paprastų gyventojų, kurie neuždirba

G.JAKAVONIS: Tačiau buitinio lygio prekių brangimą žmonės labiausiai jaučia...

► **Turime naują kartą, kuri išaugo po Kovo 11-osios, ji išauginta beribio pasitikėjimo ES sąlygomis. Tai tam tikras religijos fenomenas**

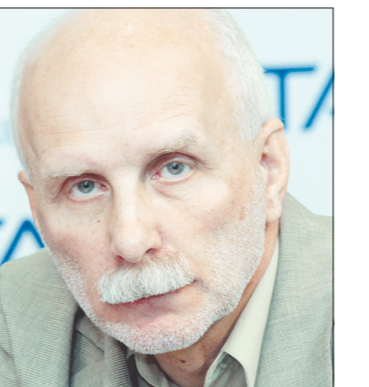
Rolandas PAULASKAS
Nepriklausomybės Atkūrimo Akto signataras

milijardų. Infliacija yra tikslas. Europos Sąjunga, Jungtinės Valstijos, apskritai Vakarų civilizacija nori infliacijos. Ji nori, kad viskas brangtų. Tik neperžengiant tam tikrų rėmų. Nes nuolatinis visko brangimas buvo pastarųjų kelių dešimčių metų ekonomikos variklis. Ir BVP tada auga, ir skolas galima atiduoti, nes skoliniesi vieną sumą, ji infliuoja, lengviau atiduoti. Problema yra ta, kad per mažai brangsta, o kai kas visiškai nebrangsta.

M.STARKEVIČIŪTĖ: Galium padidėjo, o ar tų žmonių, kurie kažką remontavo už 5 litus, o dabar remontuoja už 5 eurus, gyvenimas pablogėjo? Visi labai patenkinti. Jie dabar turi pinigų. Žiūrėkime, kieno gyvenimas galėjo pablogėti. Tų, kurių atlyginimas fiksuotas. Bet jų atlyginimą turėjo pakelti Vyriausybė. Per ką? Jeigu kainos išaugo, tai biudžete turėjo būti daugiau pinigų. O kur tie pinigai?

R.PAULASKAS: Bet infliacija reikalinga visoms ekonomikoms. Jos jaudinasi dėl to, kad nebrangsta viskas. Šiandien viso pasaulio finansininkai suka galvas, kaip įsukti tą infliaciją, kaip padaryti, kad ji būtų kokie 2-3 proc. Štai apie ką reikia šnekėti turint omeny kainų augimą.

G.JAKAVONIS: Tačiau buitinio lygio prekių brangimą žmonės labiausiai jaučia...

A.SINEVIČIUS: Kodėl taip vyksta? Ir negali padaryti, kad taip nevyktų. Algas pakelsi, tai ką žmonės su tais pinigais darys? Arba atsįs jiemis giminaičiai 5 milijardus iš Anglijos? Žmonės eis į parduotuvę. Ir po kokių 2-3 mėnesių tie visi pinigai atsidsurs prekybininkų sąskaitose, nes jie kainas irgi pakels. Spirālė taip ir sukosis.

Reikia pasakyti: brangsta, brango ir viskas brangs. Neatsimenant, kaip 1961 metais keitėsi pinigai. Degtukų dėžutė kainavo prieš pinigų keitimą 1 kapeiką ir po keitimo 1 kapeiką. Vadinasi, dešimtkart pabrango degtukai.

M.STARKEVIČIŪTĖ: Kainos padidėjo, o ar tų žmonių, kurie kažką remontavo už 5 litus, o dabar remontuoja už 5 eurus, gyvenimas pablogėjo? Visi labai patenkinti. Jie dabar turi pinigų. Žiūrėkime, kieno gyvenimas galėjo pablogėti. Tų, kurių atlyginimas fiksuotas. Bet jų atlyginimą turėjo pakelti Vyriausybė. Per ką? Jeigu kainos išaugo, tai biudžete turėjo būti daugiau pinigų. O kur tie pinigai?

Aš netikiu visokiais šešėliais, visi šešėliai galų gale susiveda į tai, kad kažkas kažką perka. Tie pinigai ateina iš Anglijos ar dar iš kur nors, bet išleidžiami Lietuvoje. Lietuvoje sumokamas PVM. Kur tie pinigai?

Noriu pasakyti, kad reikia nužėti ieškoti kaltų kosmose, niekas kitas Lietuvos problemų neišspręs, tik mes. Viską turite savo rankose, tad pabandykite valdyti tą sistemą.

G.JAKAVONIS: Tai politinis elitas, kuris įvedinėjo eurą, visus kvailliais laikė, kai aiškino, jog niekas nebrangs?

J.SOLNYŠKINIENĖ: Galime pykti, galime nepykti ant to politinio elito, bet rinkimų kampanijos metu politikai šneka tai, ką nori girdėti rinkėjai. Žinoma, klausytis tų kalbų galima, bet jas reikėtų vertinti labai

skeptiškai. Aš dar kartą noriu pakartoti, kad Lietuvoje nėra jokių prielaidų, kad kainos nekiltų. Galime bandyti kokių nors būdų jas reguliuoti, bet esant euro zonoje, kai nėra pinigų politikos svertų, tai padaryti neįmanoma.

M.STARKEVIČIŪTĖ: Norėčiau pasakyti, kad tai irgi nėra visiškai tiesa, nes daugumoje Europos Sąjungos šalių kainų lygis skiriasi - ir daug metų skiriasi - dėl

► **Reikia pasakyti: brangsta, brango ir viskas brangs. Spirālė taip ir sukosis**

Albertas SINEVIČIUS
Pirmosios Vyriausybės prekybos ministras

to, kad skiriasi atlyginimai. Yra vadinamasis vidaus vartojimas. Jeigu žmonės neturi pinigų, tai tu gali nusipaišyti kokią nori kainą, vis tiek nepirks. Todėl aš manau, kad dauguma kainų Lietuvoje, ypač paslaugų srityje, yra per aukštos ir jos palaipsniui grįš.

R.PAULASKAS: O gamyboje per žemos. Žymiai.

M.STARKEVIČIŪTĖ: Grįš ir realybėje. Kai nepirks, grįš ir realybėje.

J.SOLNYŠKINIENĖ: Aš noriu pradžiai kalbėti apie tai, ką reikėtų daryti. Iš tikrųjų valstybė turėtų mės kainas reguliuoti, ko ji realiai ir negali daryti, jeigu neturi nuosavybės, o bandyti susitarti su verslininkais kuriame nors etape tas kainas pristabdyti. Ji gali bandyti reguliuoti gyventojų pajamas, perskirstyti pajamas, vykdyti vadinamąją pajamų išlyginimo politiką. Kita vertus, ką tikrai ji gali daryti? Ji gali paban-

dyti ekonomiką ištraukti iš šešėlio. Ir dar vienas dalykas - ji gali paskatinti augti darbo užmokeskį. Tai ir yra jos pagrindiniai tikslai. Tada viskas po truputį susidėlios į savo vietas. Jūs sakote, kad nėra šešėlio. Nieko panašaus. 14 milijardų tų pinigų į Lietuvos ekonomiką išejo emigrantai.

M.STARKEVIČIŪTĖ: Bet tai nėra šešėlis. Tai yra į apskaitas įtrauktos, Lietuvos banko balanse parodytos lėšos, emigrantai tuos pinigus uždirbo ir atvežė. Šešėlis - kai nežinai, iš kur jie atsirado.

J.SOLNYŠKINIENĖ: Oficiali statistika rodo, kiek atkeliaavo į apskaitas įtrauktų pinigų. O kiek išežama tų, kurie apskaitose neparodomi? Žmonės juk juda per sieną. Tais įvežamais pinigais yra daromas šešėlinis verslas ir tai nėra paslaptis. Kitas dalykas, kodėl tiek daug oficialiai uždirbančiųjų vadinamąjį minimumą? Todėl, kad nemaža dalis smulkiųjų verslininkų moka darbuotojams atlyginimus vokeliuose. Ir dar vienas dalykas: darbo mokesčių našta darbdaviui yra tokia didelė, kad tai neskatina būtent smulkiojo ir vidutinio verslo išeiti iš šešėlio, iš pogrindžio. Manychiau, kad tai yra labai dideli svertai, kuriais būtų galima kažką pakeisti. Kitas dalykas - ES pinigai, vadinamoji parama, tai irgi apie 12 milijardų. Šiandien nėra tikslių skaičių, bet tai didžiulės investicijos.

A.SINEVIČIUS: Kiek jų grįžta atgal į Europos Sąjungą?

J.SOLNYŠKINIENĖ: Daug, bet labai daug nusėda ir įvairiausių konsultantų, patarėjų kišenėse. Nėra sukurta nei darbo vietų, nei naujo verslo, nei fabriku, nieko. Ši-tuos dalykus reikia nors kiek reguliuoti.

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

R.PAULASKAS: Aš pats esu verslininkas ir girđintą, ką jūs šnekate apie algas, man bloga darosi. Bet ne apie tai šiandien šnekame. Mes šnekame, kodėl politinis elitas ir jo trubadūriai aiškino, kad reikia įsivesti eurą, kad bus gerai ir kad niekas nebrangs. Tai dabar aš noriu paaiškinti, kaip susiformuoja tas mechanizmas. Politinis elitas gyvena tam tikrame diskurse, kaip dabar madinga sakyti. Koks to diskurso ideologinis pagrindas? Europos Sąjunga yra gerai, tai yra mūsų tikslas, neabejotinai teisingai pasielgėme įsistodami. O kaip pasekmė buvo euro įvedimas, Ignalinos AE uždarymas ir daugelis kitų dalykų, žemės pardavimas užsieniečiams. Tai yra kaip priedas už buvimą Europos Sąjungoje.

Jeigu sakome, kad Europos Sąjunga buvo mūsų svajonių reikalas, tai kaip mes galime atsikasyti euro? Peršasi išvada, kad, be abejo, viskas turi būti gerai. Ir tada tu nori nenori pradedi kurti savo pasaulį, kad patvirtintum šitą pagrindinę žinią. Sistema pradeda formuoti tam tikrą komandą lakštینگalių, kurios dainuoja, čiulba tam tikras giesmes. Pirmiausiai tai Lietuvos radijas ir televizija. Kadangi jis yra dotuojamas, tai gali sau leisti kurti programas, kokių komercinės televizijos nekuria, nes neuapsimoka. Taip yra formuojamas minčių ratas ir, svarbiausia, prele-

gentų ratas. Tie žmonės suformuoja komandą tam tikrų žmonių, kurių visuomenei reikia klausyti. Ir tada susidaro uždara sistema. Tie patys bankų ekspertai, skandinavų bankų ekspertai, kurie turi savo interesų, šneka mūsų visuomenės vardu. Juokingiau nesugalvosi. Jie gauna pinigų iš skandinavų bankų, o dedasi, kad rūpinasi lietuvių tautos ir visuomenės interesais. Susiformuoja sistema, kuri neįsileidžia nieko kito, ir tie žmonės formuoja tam tikrą minčių lauką. Jis paremtas pirmiausia tuo, kad Europos Sąjunga yra amžinasis gėris, tada euras, be abejo, negali būti blogis. Nes Europos Sąjunga apskritai yra gerai.

Jie sukuria tam tikrą pasakišką virtualų pasaulį, paskui patys tuo

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

verslininkas ir girđintą, ką jūs šnekate apie algas, man bloga darosi. Bet ne apie tai šiandien šnekame. Mes šnekame, kodėl politinis elitas ir jo trubadūriai aiškino, kad reikia įsivesti eurą, kad bus gerai ir kad niekas nebrangs. Tai dabar aš noriu paaiškinti, kaip susiformuoja tas mechanizmas. Politinis elitas gyvena tam tikrame diskurse, kaip dabar madinga sakyti. Koks to diskurso ideologinis pagrindas? Europos Sąjunga yra gerai, tai yra mūsų tikslas, neabejotinai teisingai pasielgėme įsistodami. O kaip pasekmė buvo euro įvedimas, Ignalinos AE uždarymas ir daugelis kitų dalykų, žemės pardavimas užsieniečiams. Tai yra kaip priedas už buvimą Europos Sąjungoje.

Jeigu sakome, kad Europos Sąjunga buvo mūsų svajonių reikalas, tai kaip mes galime atsikasyti euro? Peršasi išvada, kad, be abejo, viskas turi būti gerai. Ir tada tu nori nenori pradedi kurti savo pasaulį, kad patvirtintum šitą pagrindinę žinią. Sistema pradeda formuoti tam tikrą komandą lakštینگalių, kurios dainuoja, čiulba tam tikras giesmes. Pirmiausiai tai Lietuvos radijas ir televizija. Kadangi jis yra dotuojamas, tai gali sau leisti kurti programas, kokių komercinės televizijos nekuria, nes neuapsimoka. Taip yra formuojamas minčių ratas ir, svarbiausia, prele-

gentų ratas. Tie žmonės suformuoja komandą tam tikrų žmonių, kurių visuomenei reikia klausyti. Ir tada susidaro uždara sistema. Tie patys bankų ekspertai, skandinavų bankų ekspertai, kurie turi savo interesų, šneka mūsų visuomenės vardu. Juokingiau nesugalvosi. Jie gauna pinigų iš skandinavų bankų, o dedasi, kad rūpinasi lietuvių tautos ir visuomenės interesais. Susiformuoja sistema, kuri neįsileidžia nieko kito, ir tie žmonės formuoja tam tikrą minčių lauką. Jis paremtas pirmiausia tuo, kad Europos Sąjunga yra amžinasis gėris, tada euras, be abejo, negali būti blogis. Nes Europos Sąjunga apskritai yra gerai.

Jie sukuria tam tikrą pasakišką virtualų pasaulį, paskui patys tuo

► **Kainų kilimas nebūtų toks aštrus, jeigu nebūtų labai mažos realiosios gyventojų pajamos**

Jolanta SOLNYŠKINIENĖ
Socialinių mokslų daktarė

pasauliui patiki, o visuomenės dalis, bent jau didelė, gyvena visiškai kitame pasaulyje, kitokiomis mintimis. Puiki tokios situacijos iliustracija - ką tik įvykę rinkimai Jungtinėse Valstijose. Ten lygiai taip pat beveik visi žurnalistai pūtė į vieną dūdą, visi aiškino, kad Donaldas Trampas (Donald Trump) niekaip negali laimėti, nes jis yra toks ir anoks. Ir jie net neužčiuopė, kad naujo verslo, nei fabriku, nieko. Ši-tuos dalykus reikia nors kiek reguliuoti.

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

R.PAULASKAS: Aš pats esu verslininkas ir girđintą, ką jūs šnekate apie algas, man bloga darosi. Bet ne apie tai šiandien šnekame. Mes šnekame, kodėl politinis elitas ir jo trubadūriai aiškino, kad reikia įsivesti eurą, kad bus gerai ir kad niekas nebrangs. Tai dabar aš noriu paaiškinti, kaip susiformuoja tas mechanizmas. Politinis elitas gyvena tam tikrame diskurse, kaip dabar madinga sakyti. Koks to diskurso ideologinis pagrindas? Europos Sąjunga yra gerai, tai yra mūsų tikslas, neabejotinai teisingai pasielgėme įsistodami. O kaip pasekmė buvo euro įvedimas, Ignalinos AE uždarymas ir daugelis kitų dalykų, žemės pardavimas užsieniečiams. Tai yra kaip priedas už buvimą Europos Sąjungoje.

Jeigu sakome, kad Europos Sąjunga buvo mūsų svajonių reikalas, tai kaip mes galime atsikasyti euro? Peršasi išvada, kad, be abejo, viskas turi būti gerai. Ir tada tu nori nenori pradedi kurti savo pasaulį, kad patvirtintum šitą pagrindinę žinią. Sistema pradeda formuoti tam tikrą komandą lakštینگalių, kurios dainuoja, čiulba tam tikras giesmes. Pirmiausiai tai Lietuvos radijas ir televizija. Kadangi jis yra dotuojamas, tai gali sau leisti kurti programas, kokių komercinės televizijos nekuria, nes neuapsimoka. Taip yra formuojamas minčių ratas ir, svarbiausia, prele-

gentų ratas. Tie žmonės suformuoja komandą tam tikrų žmonių, kurių visuomenei reikia klausyti. Ir tada susidaro uždara sistema. Tie patys bankų ekspertai, skandinavų bankų ekspertai, kurie turi savo interesų, šneka mūsų visuomenės vardu. Juokingiau nesugalvosi. Jie gauna pinigų iš skandinavų bankų, o dedasi, kad rūpinasi lietuvių tautos ir visuomenės interesais. Susiformuoja sistema, kuri neįsileidžia nieko kito, ir tie žmonės formuoja tam tikrą minčių lauką. Jis paremtas pirmiausia tuo, kad Europos Sąjunga yra amžinasis gėris, tada euras, be abejo, negali būti blogis. Nes Europos Sąjunga apskritai yra gerai.

Jie sukuria tam tikrą pasakišką virtualų pasaulį, paskui patys tuo

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

verslininkas ir girđintą, ką jūs šnekate apie algas, man bloga darosi. Bet ne apie tai šiandien šnekame. Mes šnekame, kodėl politinis elitas ir jo trubadūriai aiškino, kad reikia įsivesti eurą, kad bus gerai ir kad niekas nebrangs. Tai dabar aš noriu paaiškinti, kaip susiformuoja tas mechanizmas. Politinis elitas gyvena tam tikrame diskurse, kaip dabar madinga sakyti. Koks to diskurso ideologinis pagrindas? Europos Sąjunga yra gerai, tai yra mūsų tikslas, neabejotinai teisingai pasielgėme įsistodami. O kaip pasekmė buvo euro įvedimas, Ignalinos AE uždarymas ir daugelis kitų dalykų, žemės pardavimas užsieniečiams. Tai yra kaip priedas už buvimą Europos Sąjungoje.

G.JAKAVONIS: Kortele pasiima.

R.PAULASKAS: Pasiima arba iš verslininko už darbą gauna, ir viskas. Nes tai yra sudėtingi dalykai. Tuo reikia domėtis, o tai yra nuobodu, reikia sukti smegenis. Didelė dalis visuomenės visiškai šito nenori. Tiek Lietuvoje, tiek visame pasaulyje. Štai tu viskas ir paremtas. Paskui atsiranda tam tikri tokio pasakiško gyvenimo ideologai, ir dažniausiai neprofesionalai. Jiems trūksta žinių, matymo horizontų. Tai paprasčiausia priežastis, bet yra dar įdomesnė. Žmogus nori žiūrėti į ateitį pozityviai. Tai žmogiška. Jis nori tikėtis, kad bus gerai. Įstojome į Europos Sąjungą, bus geriau. Įsivedėme eurą, bus geriau, ir t.t.

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

pasauliui patiki, o visuomenės dalis, bent jau didelė, gyvena visiškai kitame pasaulyje, kitokiomis mintimis. Puiki tokios situacijos iliustracija - ką tik įvykę rinkimai Jungtinėse Valstijose. Ten lygiai taip pat beveik visi žurnalistai pūtė į vieną dūdą, visi aiškino, kad Donaldas Trampas (Donald Trump) niekaip negali laimėti, nes jis yra toks ir anoks. Ir jie net neužčiuopė, kad naujo verslo, nei fabriku, nieko. Ši-tuos dalykus reikia nors kiek reguliuoti.

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

► **Ar netapo euro įvedimas automatiškas, negalvojant apie pasekmes?**

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

Parangė Milda JUODAKIENĖ
Visa filmuota medžiaga tinklalapyje w.suzalgiuru.lt

Kunigas poetas Juozas Skinkys

Sūduvos žemė išugdė ne vieną iškilų Lietuvos kultūros ir lietuviškosios spaudos bendradarbį. Vienas iš jų žymus dvasininkas, poetas ir publicistas, knygnešys Juozas Skinkys. Būsimasis poetas J.Skinkys gimė 1870 m. gruodžio 1 d. Antupių kaime, Gižų valsčiuje, Vilkaviškio apskrityje. Vaikystę praleido gimtojoje sodyboje kartu su broliu Jonu. Mokėsi kun. Antano Tatarės įsteigtoje Lukšių pradžios mokykloje, vėliau Vilkaviškyje. Baigęs Suvalkų gimnaziją 1889 m. įstojo į Seinų kunigų seminariją. Seminarijoje garsėjo kaip giesmininkas ir lietuviškų dainų mokytojas. Rašė savo straipsnelius į Seinų seminarijoje leistus slaptus lietuviškus laikraštėlius „Knapť“, „Visko po biškį“, „Viltį“. Veikliai reikėsi lietuvių klierikų būrelyje. Pirmieji jo kūriniai, pasirašyti Antupių Juozo slapyvardžiu, buvo išspausdinti 1890 m. Amerikos lietuvių spaudoje.

► Kunigas Juozas Skinkys visose parapijose, kuriose dirbo, platino lietuvišką spaudą - „Aušrą“ ir „Apžvalgą“

Baigęs seminariją 1894 m. Varšuvoje buvo išventintas kunigu. Seinuose tuo metu vyskupo nebuvo (carinė valdžia neleido). Vikaravo keliose Sūduvos parapijose: Igliaukoje, Sintautuose, Garliavoje, Keturvalakiuose, Vygriuose. Iš ten buvo atkeltas į Lukšius. Čia 1906 m. įsteigė Švietimo ir labdaros draugijos „Žiburys“ skyrių ir senelių prieglaudą. Vėliau kurį laiką darbavosi Zapyškio bažnyčioje. Visose parapijose, kuriose dirbo, platino lietuvišką spaudą - „Aušrą“ ir „Apžvalgą“. Bendradarbiavo su Sūduvos knygnešių tėvu kun. Martynu Sederevičiumi, buvo jo padėjėju. Bendravo su Lietuvos atgimimo patriarchy dr. Jonu Basanavičiumi. Vazinėdamas po parapijų kaimus dalydavo žmonėms lietuviškas knygeles. Eilėraščius rašė lietuviškai, o dėl nutautėjusių tėvynainių - lenkiškai. Populiarūs eilėraščiai buvo skirti rašytojams Vincui Kudirkai ir Pranui Vajčiūčiui. Parašė eiliuotą poemą „Šventoji Cecilija“.

Atgavus lietuvišką spaudą savo straipsnius ir eilėraščius skelbė „Vilniaus žiniuose“, „Šaltinyje“, „Draugijoje“, „Vadove“, „Litwa“ ir kituose periodiniuose leidiniuose. Nuo 1907-ųjų kunigas yra buvęs Vilniaus lietuvių mokslo draugijos nariu. Jis mokėjo keletą užsienio kalbų. Okupacinės rusų valdžios buvo persekiojamas, buvo net nubaustas pinigine bauda.

Kunigas J.Skinkys rinko tautosaką - dainas ir pasakas. Kompozitoriui Stasiui Šimkui yra padainavęs apie 100 liaudies dainų, šešias jų St.Šimkus išleido. Kunigas yra buvęs didelis praeities gerbėjas, rinko senuosius raštus, išsaugojo nemažai lietuviškų rankraščių, senų dokumentų. Jau 1909 m. kėlė reikalą steigti bažnytinių daiktų muziejų.

Pakviestas savo dėdės Simono Skinkio, nuo 1909 m. kunigavo Žemojoje Panemunėje. Čia rado didelį pagalbinką ir bendramintį mokytoją Petrą Dumčią. Per Pirmąjį pa-

saulinį karą buvo pasitraukęs į Rusiją. Ten Rostove ir kitose vietose įsteigė dvi lietuviškas pradžios mokyklas ir pats jose mokytojavo. Taip pat įsteigė pabėgėlių vaikams dvi amatų mokyklas, prieglaudą ir du bendrabučius. Per Pirmąjį pasaulinį karą buvo Lietuvių draugijos nukentėjusiems dėl karo šelpti įgalotiniu.

Baigiantis karui 1918 m. rugšėjį grįžo į Lietuvą ir buvo paskir-

► Tarp Žemosios Panemunės pavasarininkų antras iš kairės sėdi parapijos klebonas Juozas Skinkys. 1932 m.

tas Žemosios Panemunės parapijos klebonu, vėliau ir dekanu. Iš savo parapijos 1918 m. rudenį pasiuntė į Lietuvos kariuomenę ginti Nepriklausomybės 50 savanorių. Žemosios Panemunės parapijoje atgaivino pradžios mokyklą, įsteigė „Žiburio“ draugijos skyrių ir vartotojų draugiją „Žemdirbys“ bei Blaivybės draugiją. Labai iškalbingai sakydavo pamokslus.

Antupių Juozo ir Vaidelioto slapyvardžiais parašė daug eilėraščių, dainų. Dalis jo dainų prigijo liaudyje. Buvo parašęs Žemosios Panemunės parapijos istoriją. Rankraščio likimas nežinomas. Pas kun. J.Skinkį 1923 m. rugpjūčio mėnesį Žemojoje Panemunėje svečiavosi žymus suomių mokslininkas, balvistas Einas Nieminenas.

Kunigas turėjo įvairius bandymo

laukelius ir mokė ūkininkus pavyzdin-
gai ūkininkauti. Jo eiliuotą kūrinių „Aras ir Vytis“ paskelbė „Kario“ žurnalas.

Mirė kunigas poetas J.Skinkys Antrojo pasaulinio karo metais - 1943 m. sausio 25 d. Buvo palaidotas Žemosios Panemunės bažnyčios šventoriuje šalia savo dėdės kun. S.Skinkio.

Albinas VAIČIŪNAS

NAUJUJU BELAUKIANT

2016

12 31

16 IR 19.30 VAL.

Vilniaus evangelikų liuteronų bažnyčia /Vokiečių g. 20, Vilnius/

ATLIKĖJAI:

LINA DAMBRAUSKAITĖ (sopranas), LAIMONAS BENDRAVIČIUS (tenoras)

MAKSIMAS POGREBNIAKAS (tenoras)

Choras VILNIUS (vyr. dirigentas ARTŪRAS DAMBRAUSKAS)

Vakaro vedėjas aktorius VYTAUTAS RUMŠAS

PROGRAMOJE:

Kalėdinės giesmės, gražiausios operų arijos, populiarūs, džiugia ir pakilia nuotaika alsuojantys vokaliniai kūriniai.